

dette pointeres paa ny — uagtet vi troede, at det var ſkarpt nok fremsat i Udvalgets Betænkning — vil komme til at ſe noget mildere paa et Forſlag, der kun har denne indſkrænkede Henſigt, ſaa meget mere, ſom det ſynes, at man dog delvis har givet Folkethingets Opfattelse af Miniſterens Handlemaade Ret. Med Hensyn til Sagen ſelv mener den ærede Miniſter efter ſin Udtaleſe i Landſtinget, at Flertallet, og alſaa Thinget, i en mærkelig Grad har ſtiftet Standpunkt fra iſſor til i Nar med Hensyn til dette Spørgsmaal. Jeg tror, at den ærede Miniſter bliver ene om denne Mening, naar man vil læſe Udvalgets Betænkning igjennem, hvor der findes, baade hvad man har ſagt iſſor og i Nar om dette Spørgsmaal. At der i Stedet for „Stiftsmidler“ er nævnet „Fonds“ er kun en rent formel Feil, ſom Intet har at ſige med Hensyn til ſelve Meningen af Foranſtaltningen, og hvad man agter at gjøre. Naar den ærede Miniſter i Landſtinget har ment at kunne oplyſe, at 50,000 Kr. er et flere Gange for ſtort Beløb, forekommer det Flertallet mærkeligt, at den ærede Miniſter ikke har uleiligt ſig med eller viiſt den Opmærksomhed imod Flertallet at beſvare en Skrivelse, ſom vil findes opført i Betænkningen, og ſom man har rettet til ham angaaende dette Spørgsmaal. At gjøre nogen Forandring i Beløbet, ſelv om det er noget for ſtort, vil imidlertid aldeles ingen Betydning have, da det er opført kalkulatoriſt. I Anledning af den Lendens, der ſynes at kunne ligge i den Fremgangsmaade, Miniſteren har brugt, ſkal jeg gjøre opmærksom paa, hvad der findes fremſtillet af den meget ærede Ordfører i Landſtingets Tidende, Spalte 950, at han haaber, at det ikke vil vare længe, inden det vil lykkes den høitæredede Miniſter — og i den Henseende kan maaffte denne Inddraging af en Del Præſtetalde under Navn af Stiftsmidler hjælpe noget til at ſtemme Gemytterne ſjeligere — at naae en Overenſtomſt om en endelig Lønningslov.“ Det ſynes alſaa, at man fra Landſtingets og Miniſterens Side — Miniſteren har jo ved ſin Taushed ſandſynligviis tiltraadt dette, og i alt Fald er det en aaben og loyal Forklaring; der ſynes ikke vel at kunne være nogen anden — mener, at den ærede Miniſter ved denne efter vor Opfattelse ulovmæssige Fremgangsmaade vil paavirke Folkethingsgemyttet ſaaledes, at det ſkulde blive ſjeligere til at gaa ind paa en Ordning af Præſtelønningsloven ſammen med de andre Faktorer af Lovgivningsmagten, end det hidtil har været. Det er denne Lendens, ſom Udvalgets Flertal mener, at Forſlaget kan være et paſſende Plaster paa. — Under § 18, Udenrigsminiſteriet, er der de beſtendte 4 Forſlag, af hvilke tvende ere fremdragne af det høie Landſting, de tvende andre af Regjeringen. Om det første, det midlertidige Tillæg til Geſandtſkabspoſten i Rom, ſkal jeg ſige, at det ikke er rigtigt, aar man udtrykker ſig ſaaledes om dette Forſlag,

at Folkethinget vil fratage den paagjældende Geſandt, hvad han berettiget har. Man bevilgede herfra udtrykkelig iſſor de 4,000 Kr. for et Nar, ſaaledes, at Bevillingen alſaa var beſtemt til at frafalde den 1ſte April 1877, og den ærede Udenrigsminiſter kan ikke have tilbemt den vedkommende Geſandt dette Tillæg paa anden Maade, end med en udtrykkelig Tilkjendegivelse af, i hvilken Henſigt og paa hvilken Maade det var bevilget. Dette ſtemmer med dets Opførelſe paa Finantsloven og med den Motivering, der herfra er givet. Jeg turde dog ſpørge, om det ogſaa ſkulde være Regel, at man, naar man har raſt en lille Finger ud til noget Midlertidigt, det næſte Nar ſkal give hele Haanden? Skal det ogſaa være utilſtedeligt, at Folkethinget faſtholder ſin Beſlutning om et ſaadant Punkt fra det ene Nar til det andet? Den Stilling, Folkethinget indtager til dette Spørgsmaal, er fuldstændig korrekt den ſamme ſom iſſor, og jeg vil ſige, at enhver Regjering ſtaaſt sig ilde ved ſværkt at ville pointere det moraliſt Bindende i en ſaadan Overenſtomſt, naar Midlertidigheden er klart og beſtemt betegnet. Det vil efter min Opfattelse føre til, at Folkethinget end ikke bliver tilbøjeligt til midlertidigt at hjælpe paa forſkjellige Ulemper af denne Natur, naar det ſøger gjort gjældende imod det, at det, naar det ſener hævder dets Midlertidighed, er en Utilſtedelighed, eller, om dette Ord nu ikke er brugt, at det ikke er ganſt „fair“. — Jeg har en anden Bemærkning at gjøre, der vedkommer det Spørgsmaal under § 18 angaaende Bevillingen til at paavirke Preſſen. Det er yttret, at det antages, at kun en ringe Del af de 10,000 Kr. benyttes til journaliſtiſt Virksomhed. Jeg ſkal bemærke, at efter de Oplysninger, man har modtaget, falde de 5,000 Kr., man vil afſorte, indenfor det Beløb, der hidtil har været anvendt i denne Retning; der har alſaa været anvendt mer end 5 000 Kr. Det er et af de Spørgsmaal, om hvilke man har ſagt, at det er af en noget drillende Beſtaffenhed, og det ſkal jeg ikke fragaa (Wille: Hør!). Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) intereſſer ſig for dette (Wille: Ja!). Jeg ſkal i den Henseende blot henviſe til den Forhandling, der er ført angaaende dette Spørgsmaal, og til den Overbeviſning, vi af denne Forhandling have faaet. Det er ikke lykkes Regjeringen at benytte denne Bevilling paa anden Maade end til at faae — jeg ſiger ikke bevidt fra Regjeringens Side — det danſke Folk nebfat i Udlandets Omdømme i Stedet for, at Hensigten jo ſkulde være at hævde Landets og Folkets Ære i Udlandet. Forſlagene til § 19 fra Nr. 20 til Nr. 23 tror jeg væſentlig at kunne forbigaa. Med Hensyn til det første af dem vil jeg kun ſige, at i Stedet for at omdanne Spørgsmaal vedrørende den tidligere Patentlov paa Finantsloven, tror jeg, man hellere ſjølſbig maatte lade Forholdet